

μένο σπίτι 'εἴτην πατρίδα, τὸν ἀγριευμένο κόσμο 'εἰς ξένα, τὰ κρυφὰ δάκρυα, ἔπειτα τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα σὺν συνειθίσουμε, μὲ ἕνα βαθὺ βαθὺ ἀναστεναγμὸς ποῦ καὶ ποῦ, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα «ντέρτια» τῆς ξενιτειᾶς. «Ὅλα τοῦτα τὰ φανταζοῦμαστε μέσα 'ς τὰ δώδεκα χρόνια, ποῦ τ' ἀναφέρει ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ μᾶς παραστήσῃ ζωηρότερα τὸ τί συνέβαινε ὅστερα. Κ' ἔξαφνα μᾶς ξετυλίγει τὴ θλίβερόν διήγησίν του μὲ μιὰ γληγοράδα σὺν ἀστραπῇ. «Καράδια δὲν τὸν ἴδανε, ναῦτες δὲν τὸν ἐξέρουν!» Πᾶσι τὸ παιδί! πᾶνε οἱ ὅρκοι! ξεχαστήκανε ὅλα, ῥωτᾷ ἡ μάνα, ῥωτᾷ τὰ δέσφια, κανένας, δὲν τὸν εἶδε μὴδὲ τὸν ἄκουσε! Μέσ' 'ς τὸ ἔρημο σπίτι λυόνουν ὅλοι ἀπ' τὸν καὶ μὸς καὶ μυρολογοῦνε νύχτα καὶ μέρα, γιὰτὶ ἕνας τέτοιος καὶ μὸς δὲν εἶνε θάνατος ποῦ ξεχνιέται, εἶνε χειρότερο ἀπὸ θάνατος. Στὰ «μακρὰ τὰ ξένα» ὁ μὸς βγαίνουν 'εἰς τὴ μέση καινούργιες χαρὲς καὶ ἀγάπες, ποῦ σὺν Σειρήνες μαγεύουν, κ' ἔπειτα παίρνουν τὸ παλικάρι καὶ φεύγουν!

«Πρῶτο φιλί, ἀναστενάξε, δεύτερο τὸν πλαναίει,

Τὸ τρίτο τὸ φαρμακερό, τὴ μάνα ἀλησιμοναίει».

Τρία φιλιά, καὶ γέννηκε τὸ μυστικὸ αὐτὸ θάμμα, γιὰτὶ θάμμα εἶνε νὰ λησιμονάη κανεὶς τὴ μάνα του· ἀναστενάξε, λέει, 'εἰς τὸ πρῶτο φιλί. Καὶ πῶς ἔμπορῶς νὰ μὴν ἀναστενάξῃ, ποῦ τὸν ἐκλόνιζε, κ' ἔφερνε ἕνα τέτοιο χαλασμὸς 'εἰς τὴ ζωὴ του! Τί ἀγωνία καὶ τί βάσανο! Ἡ ἀγάπη ποῦ τὸν ἔτρεφε ὡς τώρα ἐσπαρταροῦσε 'εἰς τὰ σωθικά του· οἱ ὅρκοι τὸν ἔτρώγανε. «Ὅλα τοῦ κάκου ὁμῶς! Ἐρχεται ἕνα δεύτερο μαγεμμένο φιλί καὶ ναρκώνει ὅλα τὰ παρθενικά ἐκεῖνα

αἰσθήματα, καὶ χύνει μέσα του μιὰ καινούργια λαχτάρα ποῦ ξελαγιάζει τὸ νοῦ του. Τώρα ἄγαποῦσε πλεῖον τὴ μάγισσά του. Ὁ ἄρρωστος ψυχομαχοῦσε μέσ' 'ς τὴν καρδιά του, ὥσπου ποῦ ἦλθε τὸ τρίτο φίλημα καὶ ἄπλωσε ἕνα κρῦο σάβανο ἀπάνω 'ς τὴν ἀποθαμμένη ἀγάπην τῆς πρώτης ζωῆς του.

Φαρμακερὸ φίλημα, κ' ἄς μὴν ἦτανε καὶ πικρὸ.

Τὸ τραγοῦδι δὲν μας λείπει τίποτε γιὰ τὰς καινούργιες χαρὲς, ἢ καὶ λύπες, ποῦ τὸν ὑποδεχτήκανε μέσ' τὸ ξενιτεμμένο σπιτικό του. Αὐτὴ εἶνε ἄλλη ὑπόθεσις, ἄλλο δρᾶμα, ἴσως τὸ ἴδιο δρᾶμα ξαναρχῆς· γιὰτὶ ἐτοί γυρίζει ὁ κόσμος!

Ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ πῇ ὁ ποιητὴς τὸ εἶπε, καὶ τὸ εἶπε χωρὶς ν' ἀφήσῃ τίποτε ἔξω. Τὸ δρᾶμα εἶνε τέλειον. Γιὰ χάρι τῆς μάνας καὶ τῆς ἀγάπης τῆς ποῦ δὲν ἔχει ὅρια, ἡ πρώτη πράξι παίρνει 16 στίχους. Ἡ δεύτερη δυό, καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ στίχοι σκιάζουνε δώδεκα χρόνια. Ἡ τελευταῖα τρεῖς πράξεις εἶνε τὰ τρία φιλιά, μὲ μιὰ λέξι ἡ καθεμιά, μὰ τί λέξι! ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης σὺν κύματα καὶ σοῦ πλημμυρίζουν τὰ σωθικά

«Πρῶτο φιλί, ἀναστενάξε, δεύτερο, τὸν πλαναίει,

τὸ τρίτο τὸ φαρμακερό, τὴ μάνα ἀλησιμοναίει».

Ν' ἀγιάσουν τὰ κόκαλά σου, ἀγνώριστε ψάλτη, ὅπου κ' ἂν εἶνε θαμμένα! Δὲν ξέρουμε τὸν τάφο σου, μὴδὲ τὸ νομά σου, ξέρουμε ὅμως τὸ ἀθάνατο αὐτὸ καλλιτέχνημά σου, καὶ μὲ τρυφερὴ καὶ συγκινημένη καρδιά σοῦ θέτομε ἕνα στεφάνι μέσα 'εἰς τὸ ἱερὸ Μουσολεῖο ποῦνε γεμάτο Κενοτάφια σὺν τὸ δικό σου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΘΑΛΙΩΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν συνάντησιν ὁρθῆς σκέψεως ἐν συγχρόνῳ ἐλληνικῇ ἐφημερίδι ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀπὸ πολλοῦ ἤρχισα νὰ θεωρῶ χρημὰ τι λίαν δυσεύρετον, διὰ νὰ μὴν εἰπῶ ἐκπληκτικόν. Διὰ τοῦτο ἐξαίρετικῶς περιεργον κ' εὐφρόσυνον ἦτο τὸ συναίσθημα ὅπερ ἐδοκίμασα μίαν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ὅτε ἀνοίξας πρωῒνόν τι φύλλον εὗρον παραδόξως μεταξὺ τῶν εἰδησιῶν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπόμενα, ἅτινα ἀντιγράφω πιστῶς διὰ τὸ πρωτότυπον τοῦ πράγματος: «Καὶ μὲ καλὰ λῆιτε γινικὴ παρὰ τὴ ρησιν. Καλὰ καὶ ὠραῖα ὅσα γίνονται εἰς τὸ Θησεῖον καὶ τὸν περίξ χωρὸν διευθετούμενον, ἔστω καὶ ἄνευ φροντίδος περὶ διατηρήσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς τοπογραφίας, τοῦθ' ὅπερ δὲν φαίνεται εὐχερὲς· ἡδὴ δὲ ἤρχισε καὶ ἡ ἐμφύτευσις, ἀλλ' εἰς τοιαῦτα παρὲς σήμερον δὲν ἐφαρμόζεται σχέδιον κανονικῆς διαμοιράσεως καὶ διαχωρισμοῦ μὲ εὐθείας γραμμάς, ἐπειδὴ αὐτὰ δυσάρεστον ἐμποιον ἐντύπωσιν, μάλιστα εἰς ἐπικλινῇ ἀνώμαλα ἐδάφη» προτιμᾶται δὲ παντοῦ τὸ σύστημα τῆς ἀνίσου καὶ ποικιλομόρφου διανομῆς καὶ τῶν κυρτῶν ἢ καμπύλων γραμμῶν. Εἰς τὸν χωρὸν τῶν Ὀλυμπίων ἡ εὐθυγραμμία τῶν φυτοφόρων διαιρέσεων μονοτονικῶς ἀσχημίζει, ἐνῶ ἂν ἦσαν καμπύλαι αἱ διόδοι θὰ ἦτο μεγαλειότερα ἡ χάρις». Ἡ αἰκμηρὰ λογικότης τῶν στίχων τούτων νομίζω ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξορύξῃ ὀφθαλμούς· εὐρίσκω ὅμως ἐν τούτοις καὶ εἰς αὐτοὺς ἕν μέγα ἐλάττωμα, ὅτι εἶνε πολὺ σύντομοι, ἀφο-

ρῶσι δ' ἐν μόνον μέρος τῶν συτελουμένων καὶ σχεδιαζομένων ἐν τῇ πόλει ἔργων, τῶν ὁποίων σκοπὸς εἶνε, καθ' ἃ ἰσχυρίζονται οἱ δράσαι αὐτῶν, ὁ καλλωπισμὸς ταύτης. Τὸ ἐπ' ἐμοί, φρονῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἄξιον πολὺ εὐρυτέρου λόγου καὶ πολὺ μείζονος προσοχῆς, διότι ὁ οὕτως ἐπικληθεὶς καλῶπισμὸς αὐτὸς ἤρχισεν ἀφ' ἱκανοῦ νὰ λαμβάνῃ τροπὴν καὶ διαστάσεις ἀληθῶς ἀνησυχαστικές, ἀπειλεῖ δὲ νὰ καταστῇ πληγὴ ἀγνώστου εἰς τὰς Γραφὰς εἰδους, ἢς χειρότερον διὰ τὰς συγχρόνους Ἀθήνας ἄλλην δὲν γνωρίζω.

Πράγματι, ἀρκεῖ ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ περιέλθῃ τις τὴν πόλιν σήμερον διὰ ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ ὕψις αὐτῆς οὐσιωδῶς μετεβλήθη πολλαχῶς, παροδικὸν δὲ βλέμμα νὰ ρίψῃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων διὰ νὰ ἴδῃ ἀλλεπαλλήλους διασταυρώσεις εἰδησεων περὶ ἐπισήμων σκέψεων καὶ συμβουλίων καὶ πράξεων καὶ διαθεμάτων καὶ ἐργασίας συνεχοῦς, δι' ἧς ἡ μεταβολὴ αὐτῆ καὶ νὰ ἐξακολούθησιν καὶ νὰ ἐπεκταθῇ. Ἐκ πάντων τούτων ἀσιδήλως καταφαίνεται ὅτι οἱ πολλαπλοὶ ἄρχοντες τῆς πρωτεύουσας, εἴτε δημοτικοὶ εἴτε δημόσιοι, — βεβαιωθῆτε δὲ ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἄλλην ἐποψιν δὲν ἐκτείνεται πέραν τῆς καταλήξεως —, δὲν ἀρέσκονται πλέον τὸ παράπαν εἰς τὴν τωρινὴν κατάστασιν τῆς, ἐπεθύμησαν δὲ σοβαρῶς νὰ βελτιώσουν βαθυμυθὸν ταύτην. Καὶ τὴν μὲν τωρινὴν κατάστασιν τῆς

πόλεως δύσκολον βεβαίως θὰ ἦτο νὰ εὐρεθῇ τις νὰ ὑπερασπισθῇ, συνεπῶς δὲ νὰ κατακρίνῃ τὴν ἀγαθότητα τῆς προθέσεως τῶν ἀρχόντων. Ἀλλὰ περὶ τῶν τρόπων καθ' οὓς ἐπιδιώκεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς προθέσεως ταύτης καὶ τῆς ὁδοῦ ἣν πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ μέλλον πλεῖστα ἀναμφιβόλως θὰ ἠδύνατο εἰς ἀπολύτου ἀνάγκης νὰ λεγῶσι. Τὴν ἀγαθότητα τῆς προθέσεως παντὸς ἱατροῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν θεραπείαν ἀσθενοῦς τινος, ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, δυσκόλως βεβαίως ἐπίσης θὰ ἠδύνατο νὰ διαμφισβητήσῃ τις· ἀλλ' ἂν ἐκ τῆς ἀδεξιότητος τοῦ Ἀσκληπιάδου ὁ ἀσθενὴς παραμορφωθῇ ἢ ἀποθάνῃ, νομίζω ὅτι οὐχ ἦττον δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ προβάλῃ εἰς δικαιολόγησιν τῆς ἀμαθείας του ὁ ἐνδιαφερόμενος τὴν διακαῇ αὐτοῦ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ θεραπεύσῃ τὸν πελάτην. Δυστυχῶς δὲ διὰ τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὸ βαρὺ ἐγγεῖρημα τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, ὡς ἀποδείξεις τῆς ἐπιδεξιότητος αὐτῶν πρὸς τὸ ἔργον πρόκεινται μόνα τὰ κατὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ Διαδόχου, τὴν εἰκασιπενταετηρίδα τοῦ Βασιλέως ἢ τὰς προσφάτους ἡγεμονικὰς ὑποδοχὰς τελεσθέντας, τοῦ σεμνοῦ ἐκκλησιδίου τῆς Καπνικαρέας ἢ ἄνευ οὐδενὸς ἀποχωρῶντος λόγου γελωτοποιήσεως, αἱ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν διαπραττόμεναι τερατώδεις ἱεροσυλῖαι ἢ τοῦ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν θαυμασίου πεδίου ἡ πεζοτάτη διευθέτησις.

Καὶ τῆς μὲν καθ' ὠρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἢ χάριν ὠρισμένων γεγονότων ἰδρύσεως ἀψίδων καὶ ὀβελίσκων καὶ ἄλλων τοιούτων μωριῶν καὶ κωμικότητων τὸ κακὸν δὲν εἶνε καὶ πολὺ μέγα, λαμβανόμενου ὑπ' ὅψιν τοῦ προσωρινοῦ καὶ ἐφημέριου αὐτῶν· ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἔργων προφανῶς διαρκέστερον καὶ σοβαρώτερον χαρακτῆρα ἔχοντων ἢ μετ' ἐλαφρᾶς συνειδήσεως ἐπιχειρήσεις αὐτῶν ἐλέγχει αὐτὸ τοῦτο τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τῆς ἡμιδραβάρυτης εἰς ἣν διατελοῦμεν ἐθνικῶς εἰσέτι. Οἱ ἀναλαμβάνοντες ταῦτα δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονῶσι ποτὲ τὴν ἐξαιρετικὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος ὅπερ φέρει ἡ πόλις, ἡ περὶ τῆς διοικήσεως καὶ τῆς μορφῆς τῆς ὁποίας μέρμυρα τοῖς ἀνέστη, οὐδ' ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς, ἥτις εἶνε σπαρμένη μὲ ἀπαράμιλλα λείψανα τῆς ἄλλοτε ἀκμῆς τῆς, κατ' ὅκει φυλῇ ἥτις τὴν αἴσθησιν τοῦ ὠραίου ἔσχειν εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἀνεπτυγμένην ὅσον οὐδεμία ἄλλη ἐπὶ τοῦ κόσμου ἀπὸ καταβολῆς αὐτοῦ, οὐδὲ τὸ ὅλας ἰδιάζον τῶν τυγῶν δι' ἃς εἶνε ἐν πάσῃ περιπτώσει προσωρισμένη· ἐν τῷ μέλλοντι. Ἀλλ' οἱ ἄνευ οὐδενὸς γενικοῦ προδιαγεγραμμένου σχεδίου δὴθεν ἐξωραϊσμοί, αἱ κατακρημνίσεις σπουδαιότητος σημασίας ἱστορικῶν μνημείων πρὸς ἀνάδειξιν τάχα ἄλλων, αἱ χυδαῖαι κατὰ τὸ δοκοῦν διευθετήσεις περιφῆμων ἱστορικῶν χώρων ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς εἴτε εἰς τὴν γραφικότητα αὐτῶν εἴτε εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν τοπογραφίαν των, αἱ δημιουργίαι γελοίων εὐθυγραμμημένων πτωχαλαζονικῶν πάρκων κατὰ τὰ ὑποδείγματα ἐπαρχιακῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων δεκάτης τάξεως, ἡ ἀπόλυτος εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἐργασίαν παρεχόμενη ἐλευθερία νὰ διαπράττῃ οἰανδῆποτε κατὰ τῆς εὐμορφίας τῆς πόλεως ἀσχημοσύνην, αἱ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπαντῶμεναι, εἴτε ἀνέκαθεν ὑπάρχουσαι εἴτε νῦν συντελούμεναι, πρὸς τὴν κοινωτέραν καλαισθησίαν ὕβρεις καὶ βδελυγμῖαι, τί ἄλλο ἀποδει-

κνύουν ἢ τελείαν λήθην πάντων τούτων; Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ὡσάκις διέρχομαι πρὸ τῆς μεταρρυθμισθείσης Καπνικαρέας δὲν ἠμπορῶ ν' ἀναστείλω ἀκούσιον καὶ ἀκατανίκητον μειδίαμα ἐπὶ τῇ σημερινῇ αὐτῆς θέᾳ, ὡσάκις ἀναβαίνω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν δὲν ἠμπορῶ νὰ συγκρατήσω τὴν ἀγανάκτησιν βλέπων τὴν παράταξιν τῶν τέως ἐρριμμένων ἐπ' αὐτῆς ἐν καλλιτεχνικωτάτῃ ἀτάξει συντετριμμένων μαρμάρων τῆς κατὰ μακρὰς σειρὰς δίκην στρατιωτῶν, τὴν δημιουργίαν πλατειῶν καὶ τὴν τοποθέτησιν θρανίων, τὴν ἀνίγερσιν οἰκίσκων καὶ τὴν ἀναπέτασιν σημαίων, δὲν ἠμπορῶ νὰ περάσω διὰ τῆς πλατείας τοῦ Κολωνακίου χωρὶς νὰ οἰκτῶ τοὺς ἀδιακόπως ὅτε μὲν ἐκκαπνόντας ὅτε δὲ ἐπιχώνοντας αὐτήν, δὲν ἠμπορῶ νὰ μεταδῶ εἰς τὸ Ζάππειον χωρὶς νὰ ἐλπεινολογήσω τοὺς νομίσαντας ὅτι ἔκαμαν κατὶ τι ἐν αὐτῷ δυνάμει ἐχάραξαν δύο - τρία δενδρόφυτα τετράγωνα ἢ ἀνώρουξαν δύο - τρεῖς ἀστεῖας πρασινίζουσας τριπληχρεῖας δεξαμενὰς ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐτοποθέτησαν δύο - τρία ραίβοσκελῆ καὶ σινδυνόσκεπα ἀγάλματα εἰς τὰ περίεξ. Ἀπὸ τῶν Θεσέων ἔχω καιρὸν νὰ περάσω, ἀλλ' ἂν πιστεύσω τὴν συνάδελφον ἣν ἀνέφερα ἐν ἀρχῇ, τὰ γινόμενα καὶ ἐκεῖ δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ διάφορα.

Προφανῶς ὁμως καιρὸς εἶνε ὑποθέτω ν' ἀνακοπῇ ὀλίγον ἢ τοιαύτη ἐξωραϊστικὴ ὁρεξὶς τῶν ἀρμοδίων, νὰ ὑποδειχθῇ δὲ αὐτοῖς καταλλήλως ὅτι ὁ καλλωπισμὸς τῶν Ἀθηναίων δὲν εἶνε οὔτε τόσο ἐύκολον οὔτε τόσο ἀπλοῦν ὅσον φαίνεται νὰ νομίζουν. Εἶνε ζήτημα σοβαρώτατον, τὸ σοβαρώτερον πιθανῶς πάντων, ὅπερ πρέπει ἐπὶ μακρὸν νὰ μελετηθῇ, καὶ νὰ ἐρευνηθῇ ὑφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις, καὶ νὰ προκληθῇ ἢ ἐπ' αὐτοῦ γνώμη ὅλων τῶν δικαιουμένων νὰ ἔχουν ψῆφον, καὶ νὰ ὀριμώσῃ. Καὶ τὴν ἀξίωσιν μὲν νὰ συμβάλουν εἰς πάντα ταῦτα δὲν ἔχουν αἱ ὀλίγοι αὐταὶ γραμμαὶ· εὐχῆς ἔργον ὅμως θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως, καὶ ἱκανὴ φιλοδοξία δι' αὐτάς, ἂν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀφορμὴ εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος καὶ ὡς ἐνδόσιμον εἰς τοὺς κ. κ. καλλωπιστὰς καὶ ἐξωραϊστὰς νὰ μετριάσουν ὀλίγον τὸν ζῆλόν των καὶ ἐννοήσουν ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ περιορίσουν κάπως τὴν σπουδὴν αὐτῶν. Καλλίτερον δὲ ἴσως ἀκόμη θὰ ἦτο ἂν κατέλειπον ἐντελῶς τὸ ἔργον, οὕτινος φιλοτίμως ὀρέγονται νὰ γίνουν πρόδρομοι, εἰς ἄλλους, καὶ οἱ μὲν κ. κ. δῆμαρχοι ἀρκεσθοῦν εἰς τὴν εὐσυνείδητον ἀπαλλαγὴν τῆς ἀπὸ τῶν κατακλυζουσῶν αὐτὴν παντοίων ρυπαριῶν, οἱ κ. κ. ὑπουργοὶ εἰς τὴν κάπως πιστοτέραν ἐκπλήρωσιν τῶν πολιτικῶν αὐτῶν χρεῶν, καὶ οἱ πανταχόθεν συρρέουσιντες κ. κ. μηχανικοὶ εἰς τὴν κατασκευὴν ὁδῶν, γεφυρῶν, λιμένων καὶ ἄλλων τοιούτων χρησιμῶν ἔργων, ὧν ἔχει ἄμεσον ἀνάγκην ὁ τόπος, ἀναμεινουν δὲ ἐν ἡσυχίᾳ νὰ ἔλθῃ καμμία μέλλουσα γενεά, ἥτις νὰ ἔχῃ εἰς τὰς φλέβας τῆς ὀλίγῃ περισσοτέρας ρανίδας ἐκ τῆς πρὸ τὸ καλὸν λατρείας τῶν ἀθανάτων προγόνων, καὶ ἥτις ν' ἀναλάβῃ νὰ δημιουργήσῃ ἐκ νέου τὴν πόλιν ταύτην, ἢ ὁποία ὤφειλε καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς καὶ πρὸς τὴν περιβάλλουσάν αὐτὴν αἰωνίαν φύσιν ἀείποτε νὰ εἶνε, — καλλιτέχνημα ἀνθρώπινον, ἐξαστράπτων ὑπὸ τὸν θεῶν οὐρανὸν τῆς.